

Min første solo-tur ☺

Jeg vil her prøve at beskrive min første solo tur i et svævefly og lidt om hvordan jeg kom dertil.

Jeg havde i mange år gået og tænkt på, at det kunne være vildt sjovt, spændende og fascinerende at flyve i et svævefly. Men havde ikke rigtig syntes tiden var til det. Jeg var også af den overbevisning, at det er vildt dyrt at flyve. Også i et svævefly.

Jeg har cyklet og løbet i en del år, men knæene begyndte efterhånden at sige fra. Hvilket har betydet, at jeg måtte finde på noget andet at bruge fritiden på. Jeg har altid haft det sådan, at der gerne skal være nogle gode og spændende oplevelser i fritiden. Og så skal det gerne være sammen med folk, som går seriøst op i deres sport/interesse. Om jeg kunne få de ting opfyldt i svæveflyvesporten, kunne jeg jo ikke vide på forhånd, men det skulle nu have en chance og jeg blev ikke skuffet!

Jeg har en kollega, som er helt tosset med svæveflyvning. Og efter at have snakket en del med ham om det, valgte jeg så i foråret 2009 at møde på flyvepladsen i Ejstrup, hvor Vestjyllands Svæveflyveklub holder til. Det var en dag først i marts, hvor Vestjyllands Svæveflyveklub holdt en informations dag, for folk som var interesserede i at komme til at flyve svæveflyvning. Der blev gennemgået rigtig mange ting og selvfølgelig blev der også tid til at se klubbens materiel og stille en masse spørgsmål.

For ikke min kære hustru skulle føle at det var en mærkelig og nørdet sport/hobby, fik jeg hende overtalt til at tage med derud. Det kunne jeg senere på året se var godt investeret, da der er en masse rigtig godt socialt samvær på flyvepladsen i løbet af året.

Jeg syntes det var vildt spændende og kunne slet ikke vente på at komme i gang. "Desværre" skulle konen og jeg ud og rejse i 3 – 4 uger efter og så var der lige noget arbejde, der også skulle passes.

Så næste gang jeg kunne komme i klubben var d. 25 april. Jeg havde dagene forinden, glædet mig som et lille barn gør det til jul. Jeg ved ikke hvor meget søvn jeg fik natten før, men det var ikke meget.

Allerede da jeg trådte ind i klubhuset, følte jeg mig rigtig velkommen. Alle var gode til at fortælle, hvad jeg nu skulle igennem og om svæveflyvningens lyksaglighedder. Vi var 2 som startede denne sæson, så det var rigtig fint.

Endelig – endelig – endelig skulle jeg have min første tur. ☺ Det var Thomas som var instruktør på denne første dag. Jeg tror godt, han kunne se jeg var en

"smule" spændt, men han var god til at få mig beroliget. Så på med faldskærmen og op i flyet, som var en K7er af ældre dato, men god og godmodig. Wiren blev koblet på og begyndte at trække ind. Lige til at starte med gik det stille og roligt. Et ½ sekund efter skal jeg da lige love for, at en vis mand tog fat! Aldrig har jeg oplevet en acceleration i samme stil. Det var vildt fedt. Og så gik det ellers lige op i himlen (næsten) indtil wiren blev koblet af i 300 meters højde, og så blev det ellers stille, roligt og en fantastisk flot udsigt. Det skal måske lige siges, at det naturligvis var Thomas som fløj. Der var endnu ikke så meget termik, så det blev til en kort tur på 7 min. inden vi måtte lande igen. Lige som resten af turen, gik landingen også fuldstændig perfekt.

Det var så her, jeg fik mit første nederlag! Med lidt selverkendelse kunne jeg godt se, at det her vil jeg ALDRIG få lært. Heller ikke efter den næste tur kunne jeg se noget som helst i, hvordan det er man flyver sådan en svævefly. Selvfølgelig forsøgte Thomas og de andre at berolige: Hvis de kunne lære det, så kunne jeg sikkert også! Ja tak – efter at de har fløjet i 100 år, så skulle de da også gerne have det lært efterhånden!

Men ok – der var jo ikke andet for end prøve igen. Det var jo vildt fedt. Og allerede efter nogle ganske få ture, begyndte jeg at se sammenhængen i hvordan det er man styre sådan et svævefly. Og jo mere jeg fik lært, af mine utrolig tålmodige instruktører, jo sjovere blev det at flyve, for nu var det jo lige pludselig MIG som fløj. Med noget hjælp – naturligvis!

Og sådan gik det ellers hen over sommeren, med rigtig mange turer. De fleste turer hvor jeg virkelig følte at jeg fik lært noget, men også nogle ture ind imellem, hvor den bare stod på den ene store naturoplevelse efter den anden.

Eksempelvis kan jeg nævne en tur hvor der var rigtig meget termik, og vi fløj i retningen mod Ringkøbing fjord. Det var sidst på eftermiddagen, så solen spejlede sig i fjordens vand. Der hang en rimelig stor mørk sky derude, så den foreslog min instruktør den dag Per, at vi skulle flyve ud til. Som sagt, så gjort. Der var der åbenbart også andre fra klubben som havde set denne store sky. For lige efter vi var kommet derud, fik vi øje på Niels som også lå og cirklede under skyen. Hvorfor nævner jeg så lige denne episode? Det er ligesom set før, at et svævefly cirkler under en sky. Også at der, som her, ligger 2 svævefly og cirkler under en sky. Men denne var bare så fantastisk fascinerende. Helt præcis hvad det var, ved jeg ikke. Der var et fantastisk lys. Solen skinnede over alt, med nogle enkelte cumulus skyer. Og så var der lige denne kæmpestore mørke cumulus, som var helt flad i bunden. Og der lå vi så, 2 fly og cirklede i aftensolen. Noget at det som jeg syntes var fascinerende var, at der var så meget termik, at det næsten var helt svært at holde flyet nede! Da skyen så begyndte at give hagl fra sig, besluttede vi os så for at vende hjem ad. Da vi så var på vej hjem, kunne vi se, at nu væltede det bare ned med regn fra "vores" kæmpe sky.

For mig var det en af de mest fascinerende naturoplevelser til dato. Selv Per som har fløjet i ca. 100 år (undskyld Per) syntes det var en rigtig flot tur.

Efter at have fløjet en del ture hen over sommeren, begyndte jeg nu og tænke på den ultimative tur: Soloturen! Jeg syntes jo efterhånden selv, at jeg havde nogenlunde styr på det meste.

Lørdag d. 19. september var det et fantastisk flot (flyve)vejr. Lunt, næsten ingen blæst og næsten ingen skyer. ☺ Så med store forhåbninger om en rigtig god dag på flyvepladsen cyklede jeg hjemmefra kl. 08:45 for at kunne være der i god tid. Der var denne dag mødt pænt mange folk på flyvepladsen. Efter morgenbriefingen fik vi som sædvanligt hurtigt fly, spil og andet gjort klar til dagens flyvning. Denne dag var der 4 fly som skulle i luften og jeg regnede med at jeg skulle have nogle gode lange flyvninger, med desværre var der ikke rigtig noget termik, så det var lidt øv! Instruktør Per og vennerne i klubben var venlige og sørgede for at jeg kom hurtigt af sted, men desværre blev det kun til 4 små ture på 5-6 minutter. Den eneste trøst var at det var et flot vejr og at jeg ikke var den eneste som ikke kunne få "bid". De andre som jo havde fløjet i ca. 100 år, kunne heller ikke rigtig få "bid" og komme af sted. Dog kunne de flyve noget længere end jeg kunne. Gad vide, om der er noget om det der med at, jo mere man øver sig, jo heldigere er man???

Da jeg så skulle til at have den 5. tur den dag, meddelte Per at nu ville han ikke med mere!!! OK! Vil det sige at jeg selv.....? Ja det skulle det så. Så skal jeg lige love for at adrenalinen begyndte at køre i kroppen, men en fantastisk fornemmelse. Jeg satte mig tilrette i flyet, fik MEGET udførlige instrukser om hvad jeg skulle og ikke mindst om hvad jeg ikke skulle, lavede cockpit-tjekket, gav klar signalet og af sted gik det. Selv om jeg havde startet 70 gange inden, var jeg alligevel en del spændt/nervøs. Det gik dog godt, jeg kom op i 350 m. Lavede hvad jeg skulle. Et par 8 taller, en god indflyvning og fik også en rigtig fin landing. Om der var en god udsigt, ved jeg ikke, men det har der sikker været. Jeg var helt opslugt af at flyve, så jeg kunne slet ikke koncentrere om andet. Det var en FANTASTISK tur. Selv jeg jo havde prøvet det før. Sikkert på jorden igen kom alle vennerne, som var på pladsen, for at ønske tillykke. Jeg fik en kæmpe udgave af den traditionelle markblomst buket, knus, håndtryk, der blev taget billeder og filmet. Og så havde jeg bare en fantastisk dejlig sprudlende fornemmelse i maven = lykke! TAK til alle, som var med til at gøre dette muligt!

For at må flyve sole, eller det som hedder "begrænset eneflyvningstilladelse", skal man have 3 godkendte soloflyvninger. Disse fik jeg heldigvis med det samme. Alt gik godt og jeg var nu klar til at flyve solo. I det mindste i nærheden af flyvepladsen.

Der var stadig ikke meget termik at flyve i og det var nu ved at være sidst på dagen. Vi blev enige om at vi alle lige skulle have den sidste tur. Dem som havde fløjet i ca. 100 år, skulle starte først og så mig til sidst. På denne måde kunne vi sikkert lande nogenlunde samtidig. Men, men, men sådan skulle det

ikke lige gå. Da jeg som den sidste kom i luften, begyndte de første at lande igen. Det var ok, for vi vidste jo godt, at der ikke var noget særligt termik. Jeg kom op i 350 m. inden wiren slap. Umiddelbart efter fortalte variometeret mig, at der var noget termik her. Så jeg prøvede at krænge flyet rundt i boblen. Og minsandten om ikke der var "bid". Ikke meget, men jeg kom op i 750 m. inden der ikke var mere. Og her kunne jeg så sidde og yde udsigten. Op mod vinden igen på jagt efter endnu noget termik. Jeg kom ned i 300 m. inden det lykkes. Igen op i 750 m. hvor jeg stille og roligt kunne nyde udsigten. Det allerbedste ved denne udsigt var nede på jorden. Der stod alle de andre piloter og fly! Det var ikke lykket for dem at blive i luften. Det synes jeg virkelig, at mit ego havde rigtig godt af ☺
På denne tur lykkes det at blive i luften i 55 minutter. Igen en fantastisk oplevelse.

Vel nede på jorden igen, havde jeg MEGET svært ved ikke, at komme med alt for mange spydige bemærkninger til de piloter som havde fløjet i ca. 100 år, men som ikke kunne blive i luften. I alt godmodighed naturligvis!

Til slut vil jeg gerne igen takke alle de gode folk i flyveklubben, som har hjulpet med at gøre disse fantastiske oplevelser muligt. Jeg glæder mig vildt meget til foråret, hvor vi skal i gang igen.

Vestjyllands Svæveflyveklub i Ejstrup mellem Skjern og Videbæk syntes jeg er en rigtig god klub at komme i. Som ny pilot-aspirant bliver man virkelig godt modtaget og hjulpet godt igennem en god uddannelse, hvor sikkerheden er i højsædet.

Mvh.
Svæveflyverpilot Steen Lund